ФРАНЦУСКИ ФИЛОЗОФ АЛАН ДЕ БЕНОА О РАСПАДУ УНИЈЕ ПОД УПРАВЉАНИМ МИГРАНТСКИМ УДАРИМА

Побуна Европљана

Припадници владајуће либерал-капиталистичке идеологије, у сржи јудео-протестантске, свим силама покушавају да мигрантску инвазију сведу на економизам: повећање радне снаге и масе потрошача. Али Европљани се осећају угрожени расно и демографски, социо-културно и економски, као заједнице и као личности, свакојако. Имају очи, виде, и знају шта виде. Одбијају „самоубиство толеранцијом". Отуд побуна која се шири. Режими у западној Европи иступили су из националне одговорности и служе неевропским центрима моћи. Од њих добра за Европу неће бити. Али изгледа да се пред нашим очима рађа једна нова Европа, самосвесна и европска, наша

„Нација Прес"

Већ скоро пола века предводи ону школу мишљења коју од 1979. зову, сасвим условно, „новом десницом". Био је уредник часописа *Нова школа*, *Елементи*, *Криза*. Објавио је више од педесет књига. У последњих тридесетак година, до дана данашњег, подржава Србе у свим њиховим борбама за слободу и целовитост, сматрајући их „последњом

одбраном традицијске Европе", али и „авангардом Европе која ће опет бити рођена". Суштину деловања „нове деснице" објашњава овако: „Наша концепција света и постојања радикално се разликује од доминантне идеологије. Наше главне теме су одбрана разноликости народа, критика капитализма и тржишних вредности, одбијање либерализма и новчаног система, ангажовање у корист Европе, раскид са лажним и разарајућим универзализмом... Метода нове деснице је ‚енциклопедијска': ради се о пружању интелектуалних и теоретских алтернатива у свим областима знања и мисли. Не ради се, дакле, о некој политичкој организацији или покрету..."

У интервјуу француском *Boulevard Voltaire* осветлио је, у најкраћем, неке од феномена који у овом времену потресају Европу.

Мигрантско питање, чини се, и даље продубљује институционалну кризу у Европи. Док је побуна против мигрантског удара долазила само из наводно мањих и даљих области, попут Мађарске или Пољске, Европска комисија је можда и могла да то ниподаштава. Али када Италија, земља-оснивач Европске уније, лупи шаком о сто...?

У историји ће остати забележено да се Европска унија, која је некако преживела убрзано проширење, стални мањак демократије и кризу евра, данас распада на питању миграната. То је историјска прекретница. Има ли места изненађењу? Временом, друштвене патологије повезане са имиграцијом доспеле су на врх листе преокупација Европљана. Људи ово напросто доживљавају као инвазију и неће више да трпе, поготову што немају ни најмањи утисак да ће се то зауставити или успорити. Што је још важније, они више не верују онима који су им деценијама тврдили да је имиграција економска и демографска шанса, те да неко мора имати окорело срце па да то не схвати као „моралну обавезу". Французи су свесно ксенофобични, али, насупрот Немцима, нису расисти. Они добро знају да нису вођени никаквим глупим „предрасудама". Имају очи, виде, и знају шта виде.

Европа се сама демонтира, али се сама и рекомпонује. Земље централне Европе, које не желе да се претворе у избегличке караване и логоре, повлаче се из игре. Обично се каже да се „окрећу себи", али се и међусобно се повезују. Не само да су се земље „Вишеградске групе" (Мађарска, Пољска, Чешка и Словачка) фронтално супротставиле

проимиграционим налозима Бриселске комисије, већ су се и придружиле „Иницијативи три мора", покренутој пре три године, која укључује (уз Пољску и Чешку као покретаче) три балтичке земље, Аустрију, Словенију, Хрватску, Румунију и Бугарску. Овај блок од дванаест земаља и 120 милиона становника, који се протеже од Балтика до Јадрана и Црног мора, могао би представљати ембрион друге Европе.

ДИЖЕ СЕ ПРАВА ЕВРОПА

Анкете показују да се отпор европских народа према мигрантској инвазији само повећава. Зашто европске владе то игноришу, иако ће за то платити високу политичку цену?

Прво зато што су паралисане од стране корпоративних и медијских лобија, који данонoћно врте своје мантре политичке коректности. Не желе да им се супротстављају ни по коју цену. Али најдубљи разлог је то што су и сами припадници влада у обавези према центрима моћи владајуће идеологије. Са становишта те идеологије, имиграција није и не може бити проблем. Културе, народи и њихови идентитети тој идеологији не значе ништа. Броје се само појединци, индивидуе. Сваки покушај регулисања имиграције крши либерални принцип по којем је неприхватљиво да се разматрају посебности индивидуалних идентитета, попут порекла или припадности социо-културној групи, како би се легитимизовала „неједнакост у третману".

Либерализам се овим питањем бави у чисто економској перспективи: имиграција се своди на повећање радне снаге и потенцијалне масе потрошача. Штавише, оправдава се императивом слободног протока људи, капитала и робе. Милион неевропских становника који долазе да се населе у Европи, дакле, за њих је само милион појединаца који се придружују милионима других појединаца. Проблем је у томе што становници земље домаћина не виде долазак „појединаца", већ контингенте Малијаца, Сенегалаца, људи из Магреба, Пакистанаца... који остају чврсто у својим групама и чије се навике тешко могу помирити са европским.

У Италији, савез левичарских (Покрет „пет звездица”) и десничарских популиста (Лига) новина је у односу на Аустрију, на пример, са тамошњом десном и екстремно десном коалицијом. Да ли је овај феномен специфичан за италијански контекст, или се може догодити и у другим земљама, укључујући Француску, у вечној потрази за „правичном заједницом”?

Велики политички феномени ретко се исказују истоветно од земље до земље. И популистички покрети, који не престају да расту широм Европе, конфигуришу се на различите начине. Ипак, једно заједничко: свест да аргумент културне угрожености, изазване миграционим таласом, није довољан да објасни популизам. Популизам почиње тек тамо где се економска и социјална угроженост стапа са оном културном, пре свега у растућем делу средње класе и у оним најширим слојевима. Због тога је подела оних потиснутих ка дну против „новца на врху” у великој мери заузела простор некадашње лево–десне поделе.

И управо то се догодило у Италији, земљи која је на првој линији миграционог удара, али и земљи озбиљно погођеној финансијском кризом из 2008. године. **<**

(Извор: *Boulevard Voltaire*, септембар 2018. Превод са енглеског и прилагођавање: „Нација”)

Објављено: уторак, 12. март 2019, 20:51